

† Lov og Evangelium

NR. 5

MAI - JUNI 2015

51. ÅRGANG

«Kvinner plukker aks». Oljemaleri av Jean-François Millet 1857

«Derfor, mine elskede brødre, vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren.» 1Kor 15:58

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne
Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute
på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske
kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i
Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Bønnens arbeid!

Stillhet og bønn er livsnerven i
Guds rikes arbeid. Jesus var ofte alene
i bønn. Han lærte disiplene å be, og
gjentok flere ganger hvor viktig det var
å «komme avsides med ham».

Bønnens ånd

I en travel hverdag vil djevelen be-
dra oss med at arbeidet må gå først.
Så strever vi som treller i egen kraft,
og glemmer at vi er helt avhengige av
kraften fra himmelen. Men Gud har
ikke gitt oss treldommens ånd, «men
barnekårets ånd som gjør at vi roper:
Abba, Far!» (Rom 8:15). Vi har fått
«nådens og bønnens ånd» (Sak 12:10).

Bønnens kraft

Ole Hallesby skriver i sin bok «Fra
bønnens verden» at «bønnens arbeid
er forutsetningen for alt annet arbeid i
Guds rike, av den enkle grunn at det er
ved bønn vi får tilkoblet de himmelske
krefter til vår kraftløshet».

Da Jesus, den første talsmann, var
ferdig med sin frelsergjerning og var
dratt opp til himmelen, skjedde pinsens
under. Ånden, den andre talsmann, ble
utøst «over alt kjød» slik Joel hadde pro-
fetert (Joel 3:1). Språkundere betydde
at Ordet skulle forkynnes for alle folk.

Menigheten var ofte samlet i bønn –
i templet og i hjemmene. Resultatet ble
en Åndens vekkelse. «Med stor kraft
bar apostlene fram vitnesbyrdet om
Herren Jesu oppstandelse, og stor nåde
var over dem alle» (Apg 4:33).

Ingar Gangås

«Ånden la loven i hjertet innskrive»

Av Per Bergene Holm

Den jødiske pinsefesten knyttes på en særlig måte til lovåpenbaringen på Sinai. I loven beskrev Gud det sanne gudslivets utfoldelse. Men Israels-folket manglet selve gudslivets forut-setning: troende og gjenfødte hjerter, og var derfor ikke i stand til å følge loven. Det var ikke noe galt med loven, men det var noe galt med hjertene. De var og ble harde i forholdet til Gud, på tross av alle Guds frelsesgjerninger og nåde. «Ordet som de hørte, ble til ingen nytte for dem, fordi det ikke ved troen var smeltet sammen med dem som hørte det» (Heb 4:2). Som et tegn på folkets harde hjerter, lot Gud sin lov skrive inn på steintavler.

Folket var som hest og muldyr, hvis smykke var tømme og bissel til å tvinge dem med. Guds ord ble noe utvendig,

noe folket bare fulgte av ytre tvang (jf. Sal 32:9). Gudslivet ble «bud på bud og regel på regel», en tung byrde («massa»), for hjertet var ikke med.

Profetene forkynte imidlertid at det skal komme en annen tid for Israel. Det skal skje en dag at Gud vil «forlate deres misgjerning og ikke lenger komme deres synd i hu» (Jer 31:34). Da skal folket lære Herren å kjenne i sannhet, lære ham å kjenne i hans nåde. Og dette personlige kjennskap og fortrolige samfunn med Gud fører med seg at Herren gir den enkelte et nytt hjerte og en ny ånd. Han vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dem et kjødhjerte: «Min Ånd vil jeg gi inne i dere, og jeg vil gjøre det så at dere følger mine bud og holder mine lover og gjør etter dem» (Esek 36:26-27). →

Innhold, mai - juni 2015

Bønnens arbeid! Av Ingar Gangås	side 2
«Ånden la loven i hjertet innskrive». Av Per Bergene Holm	side 3
Nytt fra Bibelskolen. Av Per Bergene Holm	side 4
Bønn for de troende. Av Sigbjørn Agnalt	side 5
De sanne tilbedere. Av Marius Jørgensen	side 7
Nytt fra Moldova. Av Per Bergene Holm	side 8
Våre lamper slokner (17). Av J. F. Løvgren	side 9
Møtekalender.	side 11
Sjølvsbedrag. Av Dag Rune Lid	side 13
Troskap i det små. Av Konrad Fjell	side 15
Hva er bønn? Av Ole Hallesby	side 17
Sommersamling på Fossnes.	side 19
Stevne på Laberget.	side 20

Nytt fra Bibelskolen

Av Per Bergene Holm

I fjor ble det nedsatt en egen bygningskomite med ansvar for vedlikehold og eventuelle prosjekter, samt å lede dugnader m.m. Da kom det opp flere ønsker og behov. Vi er i ferd med å skifte ut masser og asfaltere parkeringsplassen på oppsiden av skolebygget. Det vil bedre kapasiteten både til parkering og sitteplasser, særlig ved sommersamlingene. Derneest er det et ønske å få laget et par større sovesaler med sanitærrom, både i kjelleren og på loftet på Ekely. Husmor trenger også å få oppgradert sitt vaskerom.

Vi er også i ferd med å fradele og selge Furulund, der vi hadde internat første skoleår, og som senere fungerte som lærer- og vaktmesterbolig. I de siste årene har vi kun leid bort dette huset, og da vi har nok av bygninger å ta vare på, ser vi det rett å selge ut dette. Vi kunne hatt bruk for det til personalbolig, men da det

vil kreve så store investeringer å få gjort huset godt egnet for en familie, og økonomisk å bo i, tror vi det er bedre å bygge en ny personalbolig om det skulle bli aktuelt.

Så er nok et skoleår snart slutt. Vi har hatt en fin flokk dette året også. Noen har gått ett år og andre har bare gått vårhalvåret. Flere av elevene som har gått i vår fortsetter til høsten.

Det er meget god søkning til skolen kommende høst. I skrivende stund har 23 blitt tatt opp som elever. Noen få av disse er noe usikre på om de skal gå på Fossnes. Men omkring 20 virker å være ganske sikre. Det er en relativt jevn fordeling av gutter og jenter.

I år avsluttes skoleåret med en tur til Moldova 11.-16. juni. Til sammen reiser 12 personer ned, og planen er å besøke forsamlingene i Chisinau, Kamenka og Tiraspol, samt å få et inntrykk av landet og folket. L&E

Den nye pakts gudsliv skal leves etter den samme lov som Gud ga på Sinai, men ut fra en helt annen forutsetning, med frelste og gjenfødte hjerter. Hemmeligheten i den nye pakts gudsliv er at det springer ut av Guds kjærlighet i Jesus Kristus. Gjennom troen på Guds nåde i Kristus, skapes det et aldeles nytt gudsforhold. Gud sender sin Sønnns Ånd inn i de troendes hjerter, og skaper et Abba-rop der, et fortrolig og barnlig forhold til Gud, som har sin

grunn i vissheten om syndenes forlatelse og barnekår for Jesu skyld.

Der Gud får skrive sin frelsende kjærlighet inn i hjertene ved troen og Ånden, skapes det helt nye hjerter. Der kjærligheten får rom, skapes en trang etter å være den andre nær, en hjertens lyst og glede i å leve den andre til behag. Det er ikke behov for lovens ytre pisk og tvang. Gjennom kjærligheten er loven skrevet inn i hjertet, og har satt hele hjertet og alt i bevegelse. L&E

Bønn for de troende

Av Sigbjørn Agnalt

«Derfor har vi heller ikke holdt opp med å be for dere, like fra den dag vi fikk høre om det. Vi ber om at dere må fylles med kunnskap om Guds vilje i all åndelig visdom og forstand, så dere kan vandre verdig for Herren, til behag for ham i alle ting, ved at dere bærer frukt og vokser i all god gjerning gjennom kunnskapen om Gud, og blir styrket med all kraft etter hans herlighets makt, så dere kan ha all utholdenhet og tålmodighet. Med glede kan dere da takke Faderen, som gjorde dere skicket til å få del i de helliges arv i lyset.»

Kol 1:9-12

Vissheten om kolossernes liv i Kristus har gjort at Paulus og Timoteus ber for dem. Det er noe de ikke kan holde opp med å be om. Det er at de som er Guds barn, hellige og troende, må bli fylt av, og få stadig mer kunnskap om Guds vilje: kunnskap, innsikt og forstand. Men ikke på den menneskelige forstands premisser, men på en slik måte at det gir åndelig visdom og forstand.

«Den åndelige visdom og forstand gis gjennom åpenbaring. Den gis til de umyndige. De går til Skriften, ikke for å dømme den med sin forstand, men for å få forstand av den.»

Den åndelige visdom og forstand gis gjennom åpenbaring. Den gis til de umyndige. De går til Skriften, ikke for å dømme den med sin forstand, men for å få forstand av den. For å få visdom av Guds visdom som *han* har åpenbart i sitt Ord. Da er det en visdom og forstand som gir lys og innsikt i all Guds åpenbaring, men her gjelder det først og fremst i evangeliets hemmeligheter: livet, nåden og Kristus.

Paulus skriver om hele rikdommen av den fullvisse innsikt til kunnskap om Guds hemmelighet, som er Kristus (Kol 2:2). Denne kunnskap åpner for innsyn i en rikdom – en rikdom som er nok til å fylle all vår trang og alle våre dypeste behov, nettopp de behov som kunnskapen om Gud åpenbarer at vi har, fordi vi er syndere under syndens og dødens lov.

«Så dere kan vandre», sies det videre. Her er altså noe som hører sammen, som følges ad. Og apostelen fortsetter: Verdig for Herren, til behag for ham, at dere bærer frukt og vokser i all god gjerning. «Verdig» betyr: slik som det passer seg, det som er av samme verdi. Det vil da si et liv som er slik at det åpenbarer Herren slik han er, det som ærer hans navn og person.

«Til behag for ham» er det som han synes om og gledes ved. Hans behag er at dette skjer i alle ting under vår vandrings: i hjemmet, på arbeid og i skole, i fritid og under alle forhold. →

Et slikt liv blir til et fruktbart liv fordi vi på denne måten blir evangeliets frukt, Jesu frukt. Han som er hvetekornet som ble lagt i jorden og døde, og som derfor bærer mye frukt. Frukt er at den ene blir til mange, at Sønnen er blitt til mange barn, barn som lever hans liv.

Hans frukt er levende, og det levende har det i seg at det vokser. Det vokser i all god gjerning slik at det blir mer av det, at det tiltar.

Hvordan kan dette skje? Disse ordene om livet og vandringen er en

En bønnens mann

General Gordon var i ordets rette betydning en helt. Den siste del av sitt liv oppholdt han seg i Sudan for å stanse et farlig opprør.

Mens han var der, kunne en hver morgen se et lommetørkle ligge utenfor generalens dør. Det lå der gjerne en halv times tid. Hele leiren visste hva det skulle bety. Ingen våget å gå inn i teltet så lenge lommetørkleet lå utenfor teltdøren. Ingen meddelelse ble brakt, selv om den var meget viktig. Alle visste at den store general da ville ha stillhet til å møte sin Gud i bønn. I den stund hentet han hver morgen ny kraft og visdom. Bønnen var hemmeligheten i hans liv.

(Charles George Gordon ble halshugget av jihadister i Sudan i 1885, 51 år gammel. *Red.anm.*)

Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby,
Indremisjonsforlaget, 1946

følge av noe: Bli fylt med kunnskap om Guds vilje – så at dere kan vandre slik – gjennom kunnskapen om Gud! Derfor ber Paulus så inderlig og vedvarende om dette for dem. Han ber fordi han vet at det er i Guds hånd å *gi* det, men ikke i vår makt å *ta* det. Jesus sier: – Du har åpenbart det for de umyndige.

Så viser dette veien også for oss. Be derfor, la oss sammen med de umyndige gå til Skriften for å lære hans visdom og forstand å kjenne! Sammen med de små kan vi be om å få denne kunnskap som gir liv og frukt.

For det er de svake og den som er uten kraft som trenger å bli styrket og få ny kraft. Den som styrker er Herren. Han gjør det med all den kraft han har i sin herlighets makt, alt han rår over, alt som kunnskapen om Guds hemmelighet, som er Kristus, rommer. «For det er godt at hjertet blir styrket ved nåden» (Heb 13:9), så dere kan ha styrke til «utholdenhet og tålmodighet» – utholdenhet i å vente på håpets oppfyllelse, og utholdenhet og tålmodighet til å tåle de påkjenninger og den trengsel som vi møter i ventetiden. Det er en utholdenhet til å vandre verdig for Herren i alle ting, til et liv i tro, holdt oppe ved Åndens åpenbaring i Guds hemmelighet, som er Kristus.

Derved kan vi takke Faderen med glede. Vi kan takke for at han selv gjorde oss skikket til å få del i de helliges arv i lyset – barnekåret hos Gud, som gjør at vi får leve under barnekårets vilkår hos ham – her i tiden og siden i evighet.

Æren og takken og prisen være Lammets, nå og i all evighet! L&E

De sanne tilbedere

Av Marius Jørgensen

«Men den time kommer, og er nå, da de sanne tilbedere skal tilbe Faderen i ånd og sannhet. For det er slike tilbedere Faderen vil ha.»

Joh 4:23

Vi behøver ikke noen lang forklaring om at den sanne tilbedelse ikke lenger er knyttet til et bestemt sted, som i den gamle pakt. Men Jesus knytter frelse og tilbedelse sammen: «Vi tilber det vi kjenner, for frelsen kommer fra jødene» (Joh 4:22). Det understreker hva vi har sett: Tilbedelse fødes bare der hvor man kjenner frelsen, og den begynner med syndenes forlatelse. «For de skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren. For jeg vil forlate deres misgjerning og ikke lenger komme deres synd i hu» (Jer 31:34).

Å kjenne Gud og være frelst er samme sak, å kjenne Gud og tilbe ham er også samme sak. Man er født til å tilbe, så snart man er blitt et Guds barn. Det var noe av det første Jesus underviste den samaritanske kvinne om, så snart hennes synd var erkjent. Så er tilbedelsen

«La oss da, så sant vi er hans barn, som er født av ham, med glede lytte til Jesu undervisning om den sanne tilbedelse.»

ikke bare beregnet for viderekomne.

Når det er Faderen som skal tilbes, må det jo være barnene som tilber. Guds fadernavn er kommet til oss gjennom Jesus. Det er noe av det nye ved den nye pakt at hver enkelt troende

«Du er elsket og savnet! Kom hjem til ham i Jesu navn og vær fornøyd med å være elsket, for det er nok for tid og evighet.»

tør kalle Gud sin Far. La oss da, så sant vi er hans barn, som er født av ham, med glede lytte til Jesu undervisning om den sanne tilbedelse. For det er barnenes privilegium å leve og ånde i tilbedelse av den sanne Gud.

Når Gud vil ha slike tilbedere, er det mer et ønske i hans hjerte enn et krav i hans vilje. Det er hans kjærlighet, som forlanger og vil at vi skal bli slike tilbedere. Det er ikke spørsmål om hvor vi tilber, men om hvordan vi tilber, om det er i ånd og sannhet, for Gud er Ånd. Og bak all hans søken og alt hans arbeid med oss ligger det altså et savn i hans hjerte. Man skal ikke misbruke ordet vidunderlig, men her er det visst ikke noe annet ord som er dekkende for saken.

Om Joram står det i 2. Krønikerbok (21:20): «Han gikk bort, og ingen

Nytt fra Moldova

Av Per Bergene Holm

Situasjonen i Ukraina påvirker også forholdene i Moldova. Myndighetene i Transnistria krever nå at besøkende må ha personlig invitasjon for å komme inn. Politisk er det spent og en del ser med engstelse på hva Russland kan finne på. Putin har uttrykt at han ser på Transnistria som en naturlig del av Russland.

Natalia og Vladimir Moser fortsetter sitt arbeid fra Chisinau. Vladimir samler en liten flokk regelmessig i Chisinau, og forkynner også for forsamlingene i Kamenka og Tiraspol via Skype. I vinter fikk de en sammenleggbar tralle til å sette opp litteratur på. De har fått tak i litteratur, både på

russisk og rumensk. Nå som det blir varmere i været, er planen å stille seg opp på gatene i Chisinau og dele ut god kristen litteratur til forbipasserende. Målet er også å komme i samtale og få opprettet kontakt med flere, som de så kan invitere til møtene.

Hvis ikke Vladimirs helsesituasjon forverres, er planen at han kommer til Norge i midten av juli, sammen med Natalia. Vladimir har hatt en del problemer med hjertet de siste årene, og han er ikke så lysten på å fly. Så vær med å be om at han må bli i såpass god form at han endelig kan få besøkt sommersamlingen på Fossnes og møte misjonsvennene der.

L&E

savnet ham». Slik er det ikke med deg om du er gått bort fra Gud. Gud savner deg! Savnet er uttrykk for kjærlighetens vemod og smerte, når den elskede er langt borte. Men når Herren riktig vil uttrykke sitt hjertes tilfredshet, sier han, når han en gang har samlet sitt folk hjem: «De skal ikke frykte mer og ikke bli skremt, og ingen av dem skal savnes» (Jer 23:4).

Satt på spissen kan vi si at liksom vårt hjerte ikke kan tilfredsstilles uten Gud, slik fryder det hans hjerte når han finner sanne tilbedere. Det tilfredsstiller hans hjertes savn. Hvorfor skal han så savne deg mellom dem? Du er

elsket og savnet! Kom hjem til ham i Jesu navn og vær fornøyd med å være elsket, for det er nok for tid og evighet! Du er savnet, fordi du er elsket, og du kan ikke være tjent med å vise denne søkende, savnende kjærlighet fra deg, med mindre du vil savne Gud i evighet. Han søker deg nå gjennom dette budskapet! Tør du så ikke melde deg inn i tilbedelsens skole og begynne med å motta dine synders forlatelse for Jesu skyld? Tør du la være å risikere å skulle savne Gud for evig?

*Utdrag fra Marius Jørgensens bok
«Bønnen og Helligånden»*

Våre lamper slokner (17)

Av J. F. Løvgren

24.

– Fryser De?

Legen sto med hendene på ryggen og så ned på Bjørnås som de holdt på å legge til rette på operasjonsbordet. Han smilte forståelsesfullt mens han spurte. Han var vant til denne angstens skjelvninger som kom over pasienter når de skulle under kniven.

– Jo, det – er – kjølig, klapret Bjørnås' kjevev mot hverandre.

Han smilte, han også, takknemlig for legens takt. Jo, han frøs virkelig – og var bitte lite grann redd.

Så lå han her altså – – –

Det var forunderlig så mye han rakk å tenke på, den korte stunden de trengte for å legge stropper på armer og bein. Sett at han ikke våknet mer?

Jo, visst frøs han.

– Svært så – kaldt – det er, doktor. Rene – Nordpolen.

Bjørnås spøkte modig.

Doktoren lo gemyttlig. Han spøkte, han også.

Bjørnås syntes det var rart å spøke, når døden tok så hardt et tak om strupen hans. Det var godt legen ikke skjønnte at han var redd. Det var ikke bra å være redd når en var prest – og kristen.

Kristen?

Jo, det var virkelig kaldt her inne. Nei, nå spøkte han ikke. At de ikke kunne holde det varmere, når en skulle ligge slik naken – – –

Det var rart å være syk! Nå prøvde

han å tenke på kona og barna – men skulle en ha sett så underlig. Det var lettere å tenke på Lyngeid.

Han fikk kanskje forsøke å tenke på Gud nå. Eller på evigheten. Leit at de hadde spent armene hans fast. Ellers ville han ha foldet hendene og bedt. Ja, ville han det tro? Når doktoren så på det?

Så lå han altså her – – –

Skulle det bli slutten nå, tro? Hu, som han frøs! Den der Lyngeid – og den festen i fjor – – at han aldri kunne glemme det. Er Jesus innenfor hos deg, hadde han spurt. Det er betingelsen for å komme innenfor hos Jesus – – når anskriket lyder –

De la masken over ansiktet hans.

Nå frøs han så tennene skranglet. Tankene gikk med sjumilsfart. Han skulle visst ha ordnet ett og annet først. Skulle kanskje ha snakket noen ord med Lyngeid. Burde visst ha lagt om prekenen mer i frigjørende retning. Hm. Fri? Var han fri selv? Uff, denne masken! De kneblet ham. Det skulle han ha seg frabedt. Kanskje knebles for evig – –

Å, kunne han bare få tak i himmelen! Nå før han sovnet. Nei, han fikk bare tak i Lyngeid, eller det han sa: Er Jesus innenfor – – –

– Vil De puste dypt, Bjørnås?

Bjørnås lot seg narre til å puste dypt.

– Så, søster, hørte han legen si. →

Æsj, for en luft! Han fikk jo ikke puste. Bjørnås kjempet for å få puste. Det gikk fint, som doktoren ville. Men Bjørnås ville ikke sovne. Han burde visst ha ordnet ett og annet. Han mumlet og protesterte. Eller kanskje han svarte på noe legen spurte om. Men æh, så vondt det var! Nå orket han ikke mer. Se så, nå døde han. Det mørknet. Det bar i vei nedover – til – – hel – – –

– Han sover, sa de i operasjonsstua.

Så gikk operasjonen sin gang.

Bjørnås lå og bablet.

– Lukk opp! Lukk opp! Å Herre, lukk opp –

Se jeg står for døren og banker. Er han innenfor hos – –

Doktoren smilte ironisk og trakk på skuldrene.

– Vi får nok høre en lang preken i natt, mumlet han mens han skar.

Han tok ut en stygg blindtarm. Det var antydning til betennelse i bukhinnen også.

Men det var sant som legen sa: Bjørnås prekte hele tiden. Og det var stor redsel i stemmen hans da han sa:

– Vik bak meg, dere som gjorde urett. Jeg kjenner dere ikke.

– Å, disse prestene, mumlet legen.

Så bar de Bjørnås inn i sykesalen.

Bjørnås steg langsomt opp av avgrunnen (...). Opp fra dypet og ubevissthetens grav. Natten ble mindre svart. Nå ble han liksom tyngre også. Jo, han hadde en kropp. For det stakk et steds. Nei, det var visst ikke ham det stakk i. Jo, det var i ham. Han kunne bare ikke skjønne hvor det var. Å, jo. Det

lysnet. Nå hadde han det. Han hadde reimer om armene. Men det skulle han ikke ha noe mer av, takk. Han sprengte reimene med et rykk. Se så, det lettet. Nei, det gikk ikke. For det stakk.

– Så, så, sa en blid stemme. Det er best De ligger stille.

– Vik bort fra meg, dere som gjorde urett. Jeg kjenner dere ikke.

Bjørnås fortsatte med sin preken.

– Så, nå kommer De til Dem selv, sa den blide stemmen.

Han svarte med å vrenge munnen til et gjeip.

Og så kastet han opp.

Han sank på ny ned i narkosens avgrunner. Hans sjel kom på vidvanke og streiftet om i skyggenes land. Men et par timer etter gikk døsen av ham. Og nå var han bare syk. Ja, og så i nød.

Han så seg selv i øynene. Jaså, han var altså redd for å dø? Nei, han ville ikke dø ennå. Først ville han tenke sin kristendom grundig igjennom. Men – det orket han ikke for øyeblikket. For smertene tok til. Det var så vrangt å holde på tankene også. De gikk i ring. Og midt i ringen sto Lyngeid og prekenen hans. Han sto til de sang ham ned. Bjørnås syntes han så den hendelsen akkurat nå.

Like etter legens visitt ble Bjørnås' hustru sluppet inn. Hun skulle være rolig, hadde søsteren forlangt av henne ute i gangen. Og hun var rolig – trodde hun. Hun gråt ikke. Det hadde hun gjort før i dag og i natt. Nå var øynene bare sprengte og bristeferdige. Nei, hun var rolig – trodde hun, enda hele

Møtekalender

Mai

22.-24. Langli
Rune Karlsson, Ragnar
Andersen, Sigbjørn
Agnalt

22.-24. Steinsdalen
Thormod Fjell,
Ole Martin Brennsæter

23.-25. Mosvik
Bjørn Valde,
Ingar Gangås

23.-25. Skjæveland
Odd Eivind Stensland
Program for pinsemøtene i forrige nr.

Juni

05.-07. Soknedal/Hauka
Ingar Gangås
07. Årnes
Reidar Thorbjørnsen
21. Randaberg
Lars Fossdal

Barneleir på Fossnes, 19.-21. juni

Martin Fjære, André Heian m.fl.

Påmelding: André Heian (411 01 223) innen 05. juni.

Ungdomsleir, Trettenes ved Farris, 19.-21. juni

Konrad Fjell, Reidar Heian m.fl.

Påmelding: Reidar Heian (414 95 526) innen 05. juni.

mennesket var en bunt skjelvende nerver. Men Bjørnås gråt. Uten å vite det. Tårene rant viljeløst ned ved tinn-ingene.

– Vi kommer nok til å skilles, hvisket han idet han kjempet for å synes fattet.

Hustruen svelget og svelget.

– Tror du, Tom?

– Ja.

Nei, hun hadde ingen stor kraft, fru Bjørnås. Nå var det som om hun sto og stirret ned i et bunnløst dyp. Det gikk rundt for henne. Hun ble svimmel. Enda sa hun sakte, enten det nå

var trangen til å trøste ham og seg selv, eller det bare var en kjent talemåte som tok liv akkurat nå: – Det er godt vi møtes igjen, Tom.

Da var det iallfall noe som livnet til i ham. Noen febersyke tanker tok form. Eller kanskje sjelen tenkte på egenhånd:

– Hvor møtes vi?

Hun stirret skrekkslått på ham. Øynene hennes var som en tynn hinne foran en kilde som sprengte på innenfor. I neste øyeblikk ville de slippe sin flod løs. Spørsmålet hans rev skorpen

av hennes lønnlige hjertesår. Ja, hvor ble deres møtested?

- - -

– Ling? spurte han.
– Han hadde møte i går, svarte hun.
– Mange folk?
– Det var fullt hus.
– Hvordan – var det?
– Jeg var ikke der, vet du. Da du ble syk.
– Det var jo sant.
– Men folk var oppskaket, har jeg hørt. Og forarget.

Bjørnås lå med lukte øyne. Lenge lå han slik, så hun tenkte at han var vekk. Men så åpnet han øynene og så på henne.

– Det går i – stykker, sa han med et sukk.
– Hva da, Tom?
– Alt – var Lyngeid – - -
– Ja, Lyngeid var nok der.
– Skulle ha snakket med – - -
– Lyngeid?
– Ja.
– Tenker ikke du orker, Tom. Vent til

- - -

– Til det blir for sent? spurte han irritert.

– Nei, nei, Tom, jeg skal – - -

Fru Bjørnås snakket med søsteren om det da hun gikk. Men oversøsteren mente at Bjørnås måtte ha ro. Ingen fremmede fikk slippe inn med det første.

Noen dager så det alvorlig ut for Bjørnås. Men så ble han bedre. Temperaturen gikk ned og motet steg. Han tenkte roligere over stillingen sin. Jo, det var noe i at han muligens måtte

legge sitt liv om, og forkynnelsen – - tja – hva skulle han egentlig tro om det hele? Noen alvorlig fare med hans åndelige tilstand var det vel ikke. Det var så rart med dødens nærhet. Alt fikk liksom større dimensjoner da. Han tenkte også nå på Lyngeid. Det var nok begått urett mot ham, stakkar. Men ingen urett av den størrelse at det krevde noe høytidelig oppgjør, sann som han hadde tenkt under feberens innflytelse.

- - -

Bjørnås hadde besøk av Ling. Da var det som om noe av hans uro fra febertiden kom over ham igjen. Enda Ling ikke holdt noe forhør over ham. Ling var bare så fredfull og lykkelig. Det var virkelig noe nytt ved ham. Bjørnås forhørte seg om møtene. Det kom og gikk flyktig en slags tilfredsstillelse over at det ikke var slik tilslutning til møtene at det var noe å skryte av.

Og nå lakket det til årsfesten. Gud skje lov! Det var godt håp om at han kunne bli sterk til da. Når den var over, fikk han se nærmere på hva det kunne være å gjøre med forkynnelsen. Ja – og så ville han ha all sin oppmerksomhet rettet på sin åndelige tilstand i det hele. Kanskje – - - ja, han hadde virkelig fått en støkk i seg, da han var syk, som det ikke var verdt å glemme. Så når festen var unnagjort – - -

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. i neste nr.*

Sjølvsbedrag

Av Dag Rune Lid

I Bibelen les me om nokre som var med i forsamlinga i byen Sardes. Ein dag får dei brev frå ein eldre forkynnar som hadde ein bodskap frå Herren til dei. Bodskapen var kort, men klar: «Eg veit om gjerningane dine, at du har namn av å leva, men du er død. Vakna opp ...» (Op 3:1).

Me kan gjerne spørje – korleis hadde du som vedkjenner deg kristen tru reagert om du fekk ein slik bodskap frå han som ser alt, kjenner alt, veit alt?

Desse i Sardes levde i sjølvsbedrag, og Ordet vart ikkje lenger motteke som i den fyrste tida då dei kom til tru. Dei nytta fortsatt Guds ord i det ytre, men kristendommen hadde gått frå liv til teori hjå dei.

Nokre var gjerne aktive i forsamlinga, medan andre gjekk av gamal vane, atter andre var sjeldnare å sjå mellom Guds folk. Likevel var bodskapen til dei klar: Namn av å leva, men du er død – sjølvsbedrag.

Men Jesus hadde omsorg for deira sjel, og prøvde å vekke. Difor seier han til dei: «Eg veit». Han såg sanninga, og kvar «skoen trykte». Så talar han sanning til dei om deira åndelege sjølvsbedrag. Han vil så gjerne få vekke dei opp og berge dei heim.

Kva kjenneteiknar desse menneska i Sardes? Dei trudde dei var på himmelveg, sjølv om dei var på veg til fortapinga. Skjedde det ikkje noko omvend- ing, ville dei ein dag slå sine augo opp

der ormen aldri døyr og elden aldri sloknar. Sjølvsbedraget er noko av det mest tragiske eit menneske kan leve og døye i.

Me møter ein parallell i Det gamle testamente. Det står om dommaren Samson at «han visste ikkje at Herren hadde vike frå han» (Dom 16:20). Ytre sett tek ein gjerne ikkje av frå vegen, men det skjer eit indre fråfall som ikkje noko anna menneske ser.

Kva var det så som hadde skjedd med Samson? Han inngjekk fred med synda. Guds ord fekk ikkje lenger rom. Han gjorde Den Heilage Ande sorg. Til slutt måtte Anden vike frå livet hans.

Skulle du vere ein av dei som lever i sjølvsbedrag: La deg vekke opp før det er evig for seint. «Kom difor i hug korleis du har teke imot og høyr. Hald fast på det og vend om!» (Op 3:3). Slik lydde Jesu kall til dei. Resultatet av Guds tale til desse i Sardes står det ikkje noko om – men i dag er det den åndelege død som råder i heile dette området.

Oscar Ahnfelt skreiv for litt over 160 år sidan:

*Vokt meg vel på ferden,
redd jeg er for verden,
redd jeg er for meg!
Den som deg har vunnet,
rette veien funnet,
kan forville seg.*

Ahnfelt kjende på ein frykt for verda, synda og sitt eige kjøt. Slik er det for den som lever i lyset med sitt

liv også i dag. Då er ein redd for sjølvbedraget. Så avsluttar han:

*Før ditt verk til ende,
regn og sol du sende,
bruk de råd du vil,
bare du meg fører
så til sist meg hører
himmelriket til.»*

Måtte det vere di og mi bøn også –
då kan Herren halde oss vakande her
og føre oss trygt heim.

L&E

Mors bønneplass

Oppe på loftet var det innredet et værelse til Magnus og Tor. Nyrommet ble det kalt. Ute på selve loftet stod det fullt av kasser og store kister.

Hver morgen hørte guttene at noen gikk i trappen opp til loftet. Jo, de forsto hvem det var.

Det var mor.

Bak en av de store kistene hadde hun bønneplassen sin. Der bøyde hun kne og bad for alle sine kjære, også for de to der inne på nyrommet. Det ble gjerne til at guttene lå stille den stunden mor holdt til der ute.

Ja, hvem vet – kanskje de også foldet hendene sine og bad Gud om Guds velsignelse over den nye dagen.

Men så en dag ble mor syk. Hun lå til sengs, svak og blek og hadde store smerter. Far satt ved sengen, og barna gikk stille omkring. De bare hvisket, for ingen ville forstyrre mor. Å, hvor det var ondt at mor var så syk. Kanskje mor skulle dø?

Magnus, som var eldst, forsto hvor svært det ville være å miste mor.

Men han hadde lært å be. Hvorfor ikke be Jesus hjelpe? Jesus som hadde gjort de syke friske den gangen

han var her på jorden. Han tenkte det var best å be der oppe på loftet, hvor mor pleide å holde til når hun bad.

Han listet seg opp og falt på kne bak kisten.

«Kjære Jesus, mor er så syk. Kjære Jesus, gjør mor frisk igjen. Kjære Jesus – – –» Magnus tigget og bad.

Han kjente seg så lett og glad da han var ferdig. Jesus ville sikkert gjøre mor frisk igjen.

Dagen etter var mor mye bedre. Hun ble sterkere for hver dag som gikk, ja den dagen kom da hun var helt frisk.

For Magnus ble dette så stort. Jesus hørte hans bønn. Det hjalp å be. Og det ble ikke bare denne ene gangen at Magnus søkte plassen bak kisten på loftet. Hver gang det var noe vanskelig for ham, gikk han dit opp. Om han ikke alltid fikk det han bad om, så var det så godt å si det til Jesus. Han fikk erfare at Jesus hjelper bestandig, om ikke alltid på den måten vi ønsker.

*Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Troskap i det små

Av Konrad Fjell

Mange kristne har tenkt at de ville gjøre store ting for Gud. De syntes deres vanlige yrke var betydningsløst og lite. De fikk ikke utrettet noe for Gud på kontoret sitt, bak spakene i gravemaskinen, på sykehuset eller i omsorgsboligen.

Vi har lett for å tenke at vår betydning i Guds rike henger sammen med hvor synlig og viktig stilling vi har i Guds rike. Bibelen lærer oss noe annet. Dette er enkelt uttrykt i to korte setninger i Lukasevangeliet (16:10): «Den som er tro i smått, er også tro i stort. Og den som er urettferdig i smått, er også urettferdig i stort».

Det som virkelig betyr noe i Guds rike, er at vi viser troskap i de små ting i hverdagen, på den plassen Gud har satt oss.

Det kan vi gjøre ved at vi i vårt hjem daglig leser vår Bibel og folder hendene i bønn. Ved at vi på arbeidsplassen er tro i alle ting. At vi er nøyaktige og pliktoppfyllende der de andre er unøyaktige og slurver, fordi de mener det ikke er så farlig med slike småting. At vi taler vel om kollegaer

«Det som virkelig betyr noe i Guds rike, er at vi viser troskap i de små ting i hverdagen, på den plassen Gud har satt oss.»

når de andre sladrer og baktaler, og legger vinn på å si det som er sant selv når de andre sier noe annet.

Den som har en ledende stilling må bruke denne til å være rettferdig og sannferdig i alt en gjør. En skal ikke bruke sin posisjon til å kjøpe seg tillit eller fordeler, verken oppover eller nedover i systemet, ved å bøye sannheten, eller ved at en lar seg smigre eller kjøpe på et eller annet vis.

I første Peters brev (2:12) står det: «La deres ferd blant hedningene være god, så at de, skjønt de baktaler dere som ugjerningsmenn, likevel må prise Gud på den dagen når han besøker dem, fordi de ser de gode gjerningene dere gjør».

Så skal vi bruke alle anledninger Gud gir oss, til å vitne om den Herre vi tror på.

Med rette står Daniel for mange kristne som en stor troshelt. Daniel var det. Men vi skal merke oss et par ting i Daniels liv som vi lett glemmer. Selv om Daniel hadde en høy stilling i det babylonske verdensriket, var det ikke et spesielt åndelig kall han hadde, slik som profetene og apostlene. Daniel var leder for spåmennene i Babylon. I dag ville vi sagt at han var en kontormann eller byråkrat i statsadministrasjonen.

En annen ting vi skal merke oss i Daniels liv, er at de fleste dagene var ganske grå, alminnelige og rutinemessige, der det ikke skjedde noe særlig

spennende. Når vi leser Daniels bok, kan vi jo få inntrykk av at han nærmest daglig var omgitt av fart og spenning og stadig var på barrikadene for Guds rikes sak. Saken er imidlertid at de hendelser vi møter i Daniels bok kommer spredt gjennom et svært langt liv. Ofte var det flere tiår mellom de ulike hendelsene.

Allikevel ble Daniel en meget betydningsfull mann i Guds rike, *fordi* han alltid var tro i det små, *fordi* han var tro i hverdagen, *fordi* han alltid gjorde hver oppgave med samme troskap og nøyaktighet som om han gjorde det for Herren, *fordi* han hver dag leste sin Bibel og foldet sine hender i bønn.

Derfor ble han en betydningsfull mann i Guds rike. Derfor skal heller ikke vi se ringe på vår plass og oppgave.

Vår betydning i Guds rike kommer ikke an på hvor synlig og viktig post vi måtte ha i menneskers øyne, men i hvilken grad vi er tro og sanne i all vår ferd der vi er satt.

Det er mange som har hatt det som menneskelig talt tar seg ut som viktige og betydningsfulle poster i Guds rike, men som allikevel ble uten noen som helst betydning, fordi de ikke var tro. Tvert imot ble de til stor skade.

Derfor skulle ikke noen av oss strebe etter det som vi har lett for å tenke er store og høye stillinger, men etter å være tro, virkelig tro, der vi er satt. Da kommer du til å bli en betydningsfull tjener i Guds rike.

Bønnestien

En misjonær hadde sitt arbeid i en liten by i Afrika. I nærheten av byen lå en åpen plass inne i skogen. Dit gikk misjonæren hver dag sammen med noen av de innfødte kristne for å lese og be. Da mange gikk inn til plassen hver dag, ble det til slutt en tydelig opptråkket sti.

Men så kom den dagen da misjonæren for en tid måtte forlate sine kristne venner. Han formante dem til regelmessig å komme sammen på «bønneplassen», som stedet i skogen kaltes. Aldri måtte de glemme hvor viktig det var å be og lese Guds ord sammen. De lovte det, og misjonæren reiste.

En tid møttes de daglig på plassen der inne i skogen. Men det varte ikke lenge. Hvorfor ikke be og lese hver for seg?

– Så ble bønneplassen helt forsmøtt.

Et år etter kom misjonæren igjen. Det første han gjorde, var å ta seg en tur til plassen i skogen.

Hva fikk han se?

Stien som førte fram, var helt gjengrodd. Til hans store sorg viste det seg at de fleste av hans kjære venner var kommet langt bort fra Gud.

— — —

Er din bønnesti gjengrodd?

*Fra «300 fortellinger»
av Mia Hallesby,
Indremisjonsforlaget, 1946*

Hva er bønn?

Av Ole Hallesby

«Se, jeg står for døren og bank-
er. Om noen hører min røst og åpner
døren, da vil jeg gå inn til ham og holde
nattverd med ham, og han med meg.»

Åp 3:20

I hele Skriften tror jeg neppe jeg
kjenner noe ord som kaster klarere lys
over bønnen enn dette. Jeg synes det er
nøkkelen som åpner døren for meg inn
til bønnens hellige og salige verden.

Å be er å lukke Jesus inn.

Her får vi for det første høre at det
ikke er vår bønn som setter Jesus i be-
vegelse. Men det er Jesus som får oss
til å be: Han banker på. Med det gir
han til kjenne at han vil inn til oss. Vår
bønn er alltid en virkning av at Jesus
banker på hos oss.

Sjelens åndedrett

Fra gammel tid har man kalt bøn-
nen *sjelens åndedrett*. Det er et utmerk-
et bilde.

Den luft som kroppen trenger, omgir
oss på alle kanter. Den vil selv inn i oss
og trykker på. Det er jo vanskeligere
å holde pusten enn å puste. Vi behøver
bare å åpne munnen, så går luften inn
i lungene våre og gjør sin livgivende
gjerning i hele kroppen.

Kristus sier: «Om noen åpner døren,
da vil jeg gå inn». Merk deg nøye hvert
ord her: Det er ikke vår bønn som *trekker*
Jesus inn i sjelen, og heller ikke vår bønn
som *beveger* Jesus til å gå inn hos oss.

Han behøver bare *adgang*. Så går
han selv inn. For han *vil* inn. Og han
går inn over alt hvor han ikke nektes
adgang.

Som luften går stille inn når vi
puster, og gjør sin regelmessige gjer-
ning i lungene våre, slik går Jesus
stille inn i våre hjerter og gjør sin gode
gjerning der inne.

Han kaller det å *holde nattverd* med
oss.

Etter bibelsk språkbruk er dette
felles måltid en betegnelse for det for-
trolige og festlige samvær. Dette gir

«Å be er ikke noe mer inn-
viklet enn å lukke Jesus inn i
vår nød.»

oss et nytt glimt inn i bønnens vesen:
Den er av Gud tenkt som det fortrolige
og «festlige» samvær mellom Gud og
mennesket.

Se nå hvor nådig bønnen er ordnet!

Å be er ikke noe mer innviklet enn
å lukke Jesus inn i vår nød. Å be er å
gi Jesus adgang til å bruke sin kraft på
vår nød. Å be er å gi Jesus adgang til å
forherlige sitt navn på vår nød.

Bønn er noe som går dypere enn
alle våre ord. Den finnes i sjelen, før
vi får formet den i ord, og den ligger
igjen i sjelen når bønnens siste ord er
gått over våre lepper.

Bønn er en tilstand i vårt hjerte, en

sinnstilstand. Bønn er en bestemt hjertestilling til Gud, som han i sin himmel straks kjenner som bønn, som et rop til hans hjerte. Om den formes i ord eller ikke, betyr ikke noe *for Gud*, men bare *for oss*.

Hva er det for en sjelstilstand? Hvordan ser den hjertetilstand ut som Gud kjenner som bønn?

Jeg vil nevne to ting. Det første er hjelpeløsheten, det andre er troen.

Hjelpeløsheten

Bønn og hjelpeløshet hører uløselig sammen. *Det er visst bare den hjelpeløse som kan be.*

Du som er mor forstår lettere denne side ved bønnen. Ditt lille spedbarn kan ikke forme en eneste bønn til deg i ord. Og likevel ber den lille så godt han kan.

«Det er visst bare den hjelpeløse som kan be.»

Han kan riktignok bare skrike. Men du forstår bønnen i skriket hans.

Den lille behøver ikke engang å skrike. Du trenger bare å se ham så hjelpeløst avhengig av deg, så stiger det en bønn til ditt morshjerte som er sterkere enn alle hans skrik.

Jeg blir ikke trett av å understreke hjelpeløsheten, for det er den som er det avgjørende, ikke bare i vårt bønneliv, men i hele vårt forhold til Gud.

Troen

Jeg behøver bare å nevne dette med troen, så kjenner alle som ber, at vi rø-

er ved et av bønnelivets aller ømmeste punkter. Det står jo så mange og skarpe ord i Bibelen om at vi må be i tro dersom vi skal vente å bli bønnhørt.

Disse ord har dømt mang en fattig beder ned i støvet, ja gjort ham så helt til intet at han kjenner det umulig å be.

Min tvilende venn: Din sak står ikke så dårlig til som du selv mener. Du har mer tro enn du selv vet. Du har tro nok til å be, ja tro nok til å bli bønnhørt. Troen er en merkelig ting som ofte gjemmer seg vekk så vi verken kan se eller finne den. Og likevel er den der og viser bestemte og tydelige livstegn. La oss se litt på disse.

Troens kjennetegn er å komme til Jesus. Det var akkurat slik de gjorde, de som kom til Jesus og fikk høre Jesu eget ord innen de gikk: «Din tro har frelst deg». De gjorde ikke noe annet enn å komme til Jesus og fortelle ham sin nød, enten det nå var legemlig eller åndelig nød, eller det var begge deler.

Se nå her på troens enkle, men tydelige livstegn:

Den ser sin nød, innrømmer sin hjelpeløshet, går til Jesus og sier ham akkurat hvor ille det står til og legger sin sak i Jesu hånd.

Nå kan du og jeg si oss selv hvor mye tro vi må ha for å be. *Vi har tro nok, når vi vender oss til Jesus i vår hjelpeløshet.*

Her ser vi tydelig hvordan den rette bønn vokser frem som en frukt av hjelpeløsheten og troen.

*Utdrag fra «Bønnens verden»,
Luther forlag, 1978*

Sommersamling på Fossnes

– med årsmøte, 8.-12. juli

Talere: Hermann Geller, Konrad Fjell, Ingar Gangås og Per Bergene Holm.

Sangere: Marit Bergene Holm og Kari Mangelrød, Liv Jorunn og Martin Fjære, barnekor, Fossneskoret, mannskoret Klippen og Unge Røster.

Påmelding: André Heian
411 01 223/andre@heian.se

Påmeldingsfrist: 12. juni.
De som vil benytte stemmeretten, må gi beskjed om dette ved påmelding.

Flere opplysninger og priser: nll.no

Program

Onsdag

19.00 Samling og kveldsmat
20.00 Hermann Geller

Torsdag

08.00 Bønnemøte
10.00 Årsmøte
Andakt v/Helge Mangelrød
17.00 Konrad Fjell
20.00 Ingar Gangås

Fredag

08.00 Bønnemøte
10.00 Hermann Geller
11.30 Per Bergene Holm
17.00 Ingar Gangås
20.00 Konrad Fjell

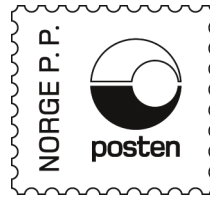
Lørdag

08.00 Bønnemøte
10.00 Per Bergene Holm
11.30 Konrad Fjell
17.00 Ingar Gangås
20.00 Hermann Geller

Søndag

08.00 Bønnemøte
10.30 Hermann Geller
12.30 Middag og avslutning

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Stevne på Laberget

30. juli - 2. august

Talere: Martin Fjære, Lars Fossdal,
Kristian Gangaas, Steinar Kvalvik og
Karl Notøy

Sangere: Per Brattgjerd, Liv Jorunn
og Martin Fjære m.fl.

Påmelding: Ingeborg Næss
957 07 893 / ingeborg.naess@live.no

Påmeldingsfrist: 6. juli.

Vær tidlig ute med påmelding! Det
fylles fort opp. Er det fullt på Laberget
Leirsted, vil du bli innkvartert på
Skogn Folkehøgskole (5 km unna).
Beskjed om dette fås ved påmelding.

Flere opplysninger og priser: nll.no

Program

Torsdag

19.00 Samling og kveldsmat
20.00 Lars Fossdal

Fredag

08.30 Bønnemøte
10.00 Lars Fossdal
11.30 Karl Notøy
17.00 Kristian Gangaas
20.00 Steinar Kvalvik

Lørdag

08.30 Bønnemøte
10.00 Lars Fossdal
11.30 Lars Fossdal
17.00 Kristian Gangaas
20.00 Martin Fjære

Søndag

08.30 Bønnemøte
10.30 Martin Fjære
12.30 Middag og avslutning